

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA QUARTA

1. [Sentència](#), de 19 de març de 2026, de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

El TJUE resol la qüestió prejudicial plantejada pel Tribunal Civil i Penal d'Arnsberg referent a conèixer del litigi plantejat entre una persona resident a Àustria i l'empresa familiar d'òptica Brillen Rottler.

Els antecedents són els següents:

- La persona física va subscriure's a un butlletí de l'esmentada empresa, introduint les seves dades personals en un formulari d'alta disponible a internet. Tretze dies després, va presentar a l'empresa una sol·licitud d'accés d'acord amb el Reglament general de protecció de dades.
- L'empresa va denegar la sol·licitud per considerar-la excessiva.
- L'interessat va sol·licitar una indemnització de 1.000 euros pels danys causats i va interposar recurs davant el Tribunal Civil i Penal d'Arnsberg.
- Aquest tribunal va plantejar una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea relativa a si una primera sol·licitud d'accés a les dades personals presentada per l'interessat pot considerar-se excessiva i si aquest té dret a una indemnització pels danys i perjudicis derivats de la denegació d'accés a les dades personals.

La sentència resol la qüestió en el sentit que, si bé tota persona que ha patit un dany material o moral com a conseqüència de la infracció del RGPD —inclosa una vulneració del dret d'accés a les dades personals— té dret a obtenir del responsable del tractament de dades una indemnització com a compensació pel dany o perjudici sofert, per obtenir aquesta indemnització l'interessat està obligat a demostrar que ha patit efectivament aquest dany o perjudici.

També assenyala que la persona interessada no pot obtenir la reparació del dany o perjudici, en virtut del que disposa el RGPD, si el seu propi comportament constitueix la causa de la qual deriva el dany produït.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. Sentència del 14 d'abril de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional que estima per unanimitat el recurs d'empara interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Popular del Congrés dels Diputats contra la **decisió de la Mesa de la Cambra de prorrogar fins a 71 vegades el termini d'esmenes d'un projecte de llei** que es tramitava per la via d'urgència.

El Ple del Tribunal Constitucional, per unanimitat, va estimar el recurs d'empara interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Popular del Congrés dels Diputats contra la decisió de la Mesa de la Cambra de prorrogar fins a 71 vegades el termini de presentació d'esmenes d'un projecte de llei que derivava del Reial decret llei 36/2020, de 30 de desembre, convalidat pel Congrés dels Diputats, que va acordar immediatament tramitar-lo com a projecte de llei per la via d'urgència.

La via d'urgència imposa l'obligació legal de reduir a la meitat els terminis establerts en els procediments legislatius ordinaris, cosa que implica que, en aquest cas, el termini de presentació d'esmenes havia de finalitzar el 15 de febrer de 2021.

No obstant això, la Mesa de la Cambra va acordar de manera sistemàtica, i sense cap motivació, prorrogar aquest termini fins a 71 vegades, fet que va provocar, a més, la caducitat del projecte de llei com a conseqüència de la finalització de la legislatura el 30 de maig de 2023, arran de la convocatòria d'eleccions legislatives generals al Congrés i al Senat.

En acordar-se per la Mesa del Congrés la pròrroga del termini de presentació d'esmenes fins a 71 ocasions, el Grup Popular del Congrés va sol·licitar la reconsideració d'aquesta decisió, que va ser rebutjada sense cap altra argumentació que la invocació de la seva competència per acordar l'ampliació dels terminis legislatius per a la presentació d'esmenes.

Precisament, aquesta decisió de la Mesa del Congrés dels Diputats va donar lloc a la interposició d'aquest recurs d'empara.

En relació amb la resolució del recurs d'empara, el Ple del Tribunal Constitucional, per unanimitat, va acordar estimar-lo, en considerar que la decisió de la Mesa del Congrés havia vulnerat el dret dels diputats i diputades recurrents a exercir les seves funcions representatives (article 23.2 de la Constitució espanyola), en connexió amb el dret de la ciutadania a participar en els afers públics per mitjà dels seus representants, consagrat a l'article 23.1 de la Carta Magna, anul·lant els acords o decisions de la Mesa del Congrés dels Diputats impugnats.

Aquesta anul·lació produeix, en la pràctica, únicament efectes declaratius, ja que la legislatura havia finalitzat el 30 de maig de 2023, com a conseqüència de la convocatòria d'eleccions generals per part del president del Govern.

En aquesta sentència queda clar que la Mesa del Congrés dels Diputats va obstaculitzar la tramitació del projecte de llei, que a més es tramitava per la via excepcional d'urgència, com a conseqüència d'un ús indegut de la facultat de prorrogar el termini de presentació d'esmenes fins al punt d'impossibilitar-ne la presentació, fet que va provocar la consegüent vulneració del dret de participació política dels recurrents i, en definitiva, les decisions de la Mesa del Congrés van impedir que el Reial decret llei 36/2020 es tramités com a projecte de llei, tal com havia acordat per majoria el Ple del Congrés dels Diputats, d'acord amb l'article 83 de la Constitució espanyola, com a conseqüència de la finalització de la legislatura.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 10/2026](#), de 14 de gener, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs contenciós administratiu interposat per la mercantil Societat d'Arrendaments 2007 S.L., per la qual es declara ajustat a dret l'acord del Consell de Ministres pel qual es va denegar al recurrent la sol·licitud d'una indemnització, en concepte de responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, pels **danys i perjudicis causats per la limitació dels imports màxims dels preus de lloguer**, regulats en el Reial decret llei 6/2022, de 29 de març, així com les seves successives pròrrogues.

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs interposat per la representació processal de la Societat d'Arrendaments 2007 S.L. contra l'acord del Consell de Ministres pel qual se li va denegar la sol·licitud d'una indemnització, per import de 631.495,20 euros, en concepte de responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, pels danys i perjudicis causats com a conseqüència de la limitació dels imports màxims del preu dels lloguers recollits en el Reial decret

lleï 6/2022, de 29 de març, i les seves successives pròrrogues en els supòsits regulats en aquest i en la resta de reials decrets lleï que van prorrogar aquests límits, en considerar que no s'havia vulnerat el dret de propietat ni el seu contingut essencial.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació de la mercantil Societat d'Arrendaments 2007 S.L. va interposar un recurs contenciós administratiu contra l'acord del Consell de Ministres pel qual es va denegar expressament la sol·licitud de responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, per import de 631.495,20 euros, pels danys i perjudicis soferts com a conseqüència de les limitacions dels preus màxims de lloguer en determinats supòsits recollits en l'article 46 del Reial decret lleï 6/2022, de 29 de març, així com pels successius reials decrets lleï que van prorrogar aquests límits.
- Davant la denegació expressa d'aquesta sol·licitud, la representació processal de l'esmentada entitat mercantil va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser substanciat per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.
- La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant sentència de 14 de gener de 2026, va desestimar el recurs contenciós administratiu esmentat, en considerar que no procedia la sol·licitud de responsabilitat patrimonial de l'Estat legislador, i va declarar ajustat a dret l'acord del Consell de Ministres recorregut.

La sentència considera que les limitacions d'actualització dels preus de lloguer per protegir els arrendataris en els supòsits previstos a l'article 46 del Reial decret lleï 6/2022 i les seves successives pròrrogues aprovades també per reials decrets lleï posteriors no suposen una privació del dret de propietat ni vulnereu el nucli essencial del seu contingut i, en conseqüència, avala la limitació de l'actualització de les rendes dels lloguers, per la qual cosa desestima el recurs contenciós administratiu esmentat.

4. [Sentència 295/2026](#), de 10 de març, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa al dret de **transparència**, per la qual s'estableix la doctrina jurisprudencial relativa al fet que la regulació establerta en el Reglament 1049/2001 del Parlament Europeu i del Consell no és aplicable —excepte el que disposa el seu article 5— als documents que es trobin en poder de l'Administració d'un Estat membre encara que tinguin el seu

Àrea de Presidència
Secretaria General

origen en una institució comunitària; en aquest cas, s'haurà de consultar la institució de què es tracti perquè la decisió que s'adopti no posi en perill els objectius del Reglament, o bé remetre-li la sol·licitud, llevat que es dedueixi amb claredat que s'ha de permetre o denegar la divulgació del document.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant aquesta sentència:

- Estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació del Consell de Transparència i Bon Govern contra la sentència de la Secció Setena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de 17 de març de 2025, que resol el recurs d'apel·lació, la qual queda anul·lada i sense efecte.
- Estima el recurs d'apel·lació interposat per l'Administració de l'Estat contra la sentència del Jutjat Central Contencions Administratiu núm. 11, que queda anul·lada.
- Estima parcialment el recurs contencions administratiu interposat per l'Agència Espanyola del Medicament i Productes Sanitaris contra la resolució del Consell de Transparència i Bon Govern de 3 de febrer de 2023, que estimava parcialment la reclamació de la Sra. Carina que sol·licitava al Ministeri de Sanitat determinada informació sobre el cost econòmic de les vacunes contra el coronavirus i els contractes signats amb els laboratoris farmacèutics, quedant igualment anul·lada i sense efecte la resolució del Consell de Transparència i Bon Govern.
- Estima parcialment la reclamació interposada per la Sra. Carina davant el Consell de Transparència i Bon Govern contra la resolució de l'Agència Espanyola del Medicament i Productes Sanitaris de 30 de març de 2022, per la qual es va denegar a la interessada l'accés a la informació sol·licitada, anul·lant la referida denegació i acordant, en el seu lloc, de conformitat amb el que disposa l'article 5 del Reglament 1049/2001 del Parlament Europeu i del Consell, de 30 de maig, que la institució competent, el Ministeri de Sanitat, dirigeixi consulta a la institució europea corresponent, en aquest cas la Comissió Europea, o, alternativament, li remeti la sol·licitud de la Sra. Carina.

Els antecedents de la sentència són els següents:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- La Sra. Carina va sol·licitar al Ministeri de Sanitat determinada informació sobre el cost econòmic de les vacunes contra la COVID-19 i els contractes signats amb els laboratoris farmacèutics.
- Davant la denegació d'aquesta informació, la interessada va presentar reclamació davant el Consell de Transparència i Bon Govern, que la va estimar parcialment mitjançant resolució de 3 de febrer de 2023.
- Contra aquesta resolució, l'Agència Espanyola del Medicament i Productes Sanitaris va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser conegut pel Jutjat Central Contenciós Administratiu número 11, el qual, mitjançant sentència de 23 d'octubre de 2023, va desestimar íntegrament el recurs.
- Davant la sentència desestimatòria, l'Advocacia de l'Estat, en nom i representació de l'Administració de l'Estat, va interposar recurs d'apel·lació, resolt per la Secció Setena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional mitjançant sentència de 17 de març de 2025, que el va estimar.
- D'altra banda, la sentència de la Secció Setena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional de 29 de maig de 2023 va estimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Agència Espanyola del Medicament i Productes Sanitaris contra la sentència d'instància que confirmava la decisió del Consell de Transparència i Bon Govern d'entregar la informació sobre el cost econòmic de les vacunes.

La controvèrsia en ambdues sentències consisteix a determinar quina norma és preferent en la seva aplicació: la Llei estatal 19/2013, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, o el Reglament europeu 1049/2001.

- Davant aquesta situació, el Consell de Transparència i Bon Govern va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (Secció d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 25 de juny de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió plantejada consisteix a determinar:

«Si el Reglament comunitari 1049/2001 és aplicable a una petició d'accés a la informació pública en poder de l'Administració espanyola relativa als preus d'adquisició de vacunes i als contractes corresponents celebrats pel Govern espanyol en aplicació dels acords de la Comissió Europea, i si aquest Reglament justifica la denegació incondicionada de l'accés per tractar-se de documents sensibles».

- Identificar com a normes objecte d'interpretació l'article 14.1 c) de la Llei 19/2013 i el Reglament 1049/2001, sense perjudici d'altres normes que puguin resultar aplicables

La sentència resol les qüestions plantejades en els termes següents:

- En relació amb la primera qüestió, el Tribunal Suprem considera que:

«Les sol·licituds d'accés a documentació originària de la Unió Europea que es trobi en poder d'un Estat membre resten subjectes a l'article 5 del Reglament 1049/2001, que obliga a resoldre d'acord amb el criteri de la institució europea corresponent.

En aquests casos, no és procedent la desestimació automàtica de l'accés, sinó que s'ha de consultar la institució competent perquè decideixi si escau o no concedir-lo. Només procedeix la denegació automàtica quan l'accés ja hagi estat prèviament denegat per la institució europea».

En conseqüència:

«La regulació establerta en el Reglament (CE) 1049/2001 del Parlament Europeu i del Consell no és aplicable als documents que es trobin en poder de l'Administració d'un Estat membre, encara que tinguin origen en una institució comunitària, sens perjudici del que disposa el seu article 5, que obliga a consultar la institució corresponent o a remetre-li la sol·licitud, llevat que es dedueixi clarament el sentit de la decisió».

- Pel que fa a la segona qüestió, el Tribunal Suprem considera que queda sense objecte, ja que:

«Un cop establert que el Reglament 1049/2001 no és aplicable —excepte l'article 5—, no té sentit analitzar si aquest justifica la denegació automàtica d'accés a la informació sobre el preu de les vacunes, atès que el règim del Reglament no és aplicable als documents en poder dels estats membres».

Per tot això, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat pel Consell de Transparència i Bon Govern contra la sentència de 17 de maig de 2025 dictada per la Secció Setena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, que anul·la i deixa sense efecte, així com la resta de pronunciaments continguts en la decisió.

5. [Sentència 342/2026](#), de 19 de març, de la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es declara que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 12 de gener de 2023 i fixa la doctrina conforme a la qual, atesa la naturalesa de les **comunitats de regants** com a corporacions de dret públic de base associativa privada a les quals l'ordenament jurídic atribueix determinades **funcions públiques sotmeses al dret administratiu**, els actes dictats en execució d'aquestes funcions tenen naturalesa d'actes administratius i, com a tals, poden ser susceptibles del procediment de **revisió d'ofici**.

La Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem acorda no haver lloc al recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat, en representació i defensa de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, i fixa la doctrina conforme a la qual, partint de la naturalesa jurídica de les comunitats de regants com a corporacions de dret públic de base associativa privada a les quals l'ordenament jurídic atribueix determinades funcions públiques, els actes dictats en execució d'aquestes funcions públiques són actes administratius i, com a tals, són susceptibles de ser objecte d'un procediment de revisió d'ofici.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El senyor Teodosio va sol·licitar una revisió d'ofici dels acords adoptats per la Comunitat de Regants de Montroy (València), demanant-ne la nul·litat; sol·licitud que no va ser admesa a tràmit per resolució de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer de data 2 de juny de 2020.
- Davant aquesta resolució de 2 de juny de 2020, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre i es va substanciar davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que, mitjançant sentència de 12 de gener

de 2023, va acordar estimar el recurs, anul·lar la resolució impugnada i ordenar retrotraure les actuacions administratives al moment anterior a la resolució de no admissió a tràmit de la sol·licitud d'incoació del procediment de revisió d'ofici formulada pel senyor Teodosio, així com ordenar la iniciació i la tramitació del corresponent procediment de revisió d'ofici de determinats acords de la comunitat de regants.

La raó que es recull en aquesta sentència és que les comunitats de regants són corporacions de dret públic que es regeixen per la seva normativa específica i estan adscrites a l'organisme de conca, i, atès que exerceixen determinades funcions de dret administratiu, contra els seus actes poden utilitzar-se tots els mecanismes previstos en la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

- Contra aquesta sentència, l'Advocacia de l'Estat va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- Un cop presentat el recurs de cassació, la Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'1 de setembre de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si la competència per conèixer de la revisió d'ofici respecte d'actes de les comunitats de regants, així com la transcendència que té en la determinació d'aquesta competència el fet que, mitjançant l'acte qüestionat, s'exerceixin o no funcions públiques atribuïdes a aquestes comunitats.
 - Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 106 i 111 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i l'article 82 del Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, que aprova el text refós de la Llei d'aigües.

Després d'un estudi exhaustiu de les normes jurídiques aplicables i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional, fixada en la STC 227/1988, de 29 de novembre, i de la jurisprudència del Tribunal Suprem, entre altres, la STS d'1 de

febrer de 2011, la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem resol la qüestió plantejada en el sentit següent:

- Les comunitats de regants formen part de l'anomenada administració corporativa, caracteritzada per ser ens dotats de personalitat jurídica als quals la llei atribueix la gestió de finalitats públiques i un ampli conjunt de potestats, cosa que les converteix en administracions públiques en aquest sentit, però que alhora satisfan interessos privats de caràcter corporatiu o professional dels seus membres, tenint, per tant, una naturalesa públic-privada, com altres entitats associatives previstes en l'ordenament, com ara els col·legis professionals o les cambres de comerç, indústria i navegació.
- Atès que la legislació vigent atribueix a les comunitats de regants determinades funcions públiques, els actes que dictin en exercici d'aquestes potestats tenen naturalesa jurídica administrativa i, per tant, són actes administratius que poden ser declarats nuls o anul·lables; en conseqüència, aquests actes són susceptibles de ser objecte d'incoació i tramitació del procediment de revisió d'ofici.

Per tot això, la sentència resol declarar que no hi ha lloc al recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana de 12 de gener de 2023.

6. [Sentència 349/2026](#), de 20 de març, de la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Estimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament d'Arganda del Rey contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid de 22 de setembre de 2023. Fixació de la doctrina jurisprudencial conforme a la qual **la prescripció no s'interromp en cas d'exigir el pagament de deutes tributaris per la interposició d'un recurs contenciós administratiu**, a diferència de la regla general d'interrupció de la prescripció per interposició de recurs en via contenciosa administrativa.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, resol:

- Estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey (Madrid) contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del

Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat de Madrid, de data 22 de setembre de 2023, que casa i anul·la

- Estimar el recurs d'apel·lació interposat per l'esmentat ajuntament contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu número 34 de Madrid, de data 9 de gener de 2023, que revoca, i, en conseqüència, estima també el recurs contenciós administratiu interposat per aquest ajuntament contra la resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Municipal de Madrid de data 5 d'octubre de 2021, que anul·la per ser contrària a dret.
- Així mateix, fixar la doctrina conforme a la qual, si bé és cert que com a regla general la interposició d'un recurs contenciós administratiu interromp la prescripció, aquesta regla general no és aplicable en el procediment d'exigència del pagament de deutes tributaris, atès que resulta d'aplicació l'excepció de l'últim apartat de l'article 68.7 de la Llei general tributària.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'Ajuntament de Madrid va girar liquidacions de la taxa de tractament i eliminació de residus urbans i abocadors municipals (TRERU) a l'Ajuntament d'Arganda del Rey (Madrid), atès que aquest era usuari d'aquest servei prestat per l'Ajuntament de Madrid.
- El 17 de febrer de 2012, l'Agència Tributària de Madrid va notificar a l'Ajuntament d'Arganda del Rey diligències d'embargament de béns per al cobrament de deutes tributaris objecte d'expedients de recaptació executiva per TRERU.
- Contra aquesta notificació d'embargament, la representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey va interposar recurs de reposició, que va ser desestimat.
- Contra la resolució d'embargament i la desestimació del recurs de reposició, la representació de l'esmentat Ajuntament va interposar reclamació economicoadministrativa davant el Tribunal Econòmic Administratiu Municipal de Madrid, que, mitjançant resolució de 18 d'agost de 2012, va estimar parcialment la reclamació i va suspendre la diligència d'embargament.
- El 26 de setembre de 2013, la representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey va interposar recurs contenciós administratiu davant els jutjats contenciós administratius de Madrid. En aquest recurs no es va sol·licitar la suspensió de l'execució del deute tributari, que havia estat suspès durant la tramitació en via administrativa.

- El Jutjat Contenciós Administratiu corresponent va dictar sentència, en data 9 de juliol de 2015, desestimant el recurs contenciós administratiu.
- Contra aquesta sentència desestimària, la representació de l'esmentat Ajuntament va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que, mitjançant sentència de 27 de juliol de 2016, va desestimar el recurs d'apel·lació.
- El 29 de juliol de 2019, l'Ajuntament de Madrid va dictar una nova diligència d'embargament sobre béns immobles per import de 12.744.832 euros. Contra aquesta es va interposar recurs de reposició, que va ser desestimat.
- La representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey va interposar un nou recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 34 de Madrid, que va ser desestimat per sentència de 9 de gener de 2023.
- Contra aquesta sentència desestimària, la representació de l'esmentat Ajuntament va interposar recurs d'apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que també va ser desestimat per sentència de 22 de setembre de 2023.
- Contra aquesta sentència, la representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 27 de novembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que les qüestions que presenten interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteixen a determinar:
 - Si, en una interpretació sistemàtica de l'article 68.2.b) de la Llei general tributària, les expressions "actuacions realitzades amb coneixement formal de l'obligat tributari en el curs de les reclamacions o recursos" es refereixen únicament als recursos en via administrativa i economicoadministrativa o també al recurs contenciós administratiu, quan no s'ha acordat la suspensió de l'executivitat en via contenciosa

administrativa i resulta aplicable l'excepció de l'article 68.7 de la mateixa llei.

- Precisar quan i amb quina actuació s'inicia de nou el còmput del termini de prescripció.
 - Establir que, en cas d'interposició de recurs contenciós administratiu sense suspensió de l'executivitat, el dies a quo del termini de prescripció és el dia en què la resolució administrativa esdevé ferma.
- Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació els articles 66 i 68 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en relació amb l'article 98.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

La Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem resol les qüestions plantejades en el fonament de dret quart en els termes següents:

- L'expressió "actuacions realitzades amb coneixement formal de l'obligat tributari en el curs de les reclamacions i recursos" s'ha d'entendre referida als recursos en via administrativa i economicoadministrativa, i no als recursos contenciosos administratius. La interposició d'un recurs contenciós administratiu no interromp la prescripció en el procediment d'exigència del pagament d'un deute tributari, ja que l'Administració està obligada a continuar les actuacions de recaptació. Només la comunicació d'un òrgan jurisdiccional ordenant la paralització de les actuacions administratives impedeix aquesta actuació i suspèn el curs de la prescripció.
- Si no s'ha acordat la suspensió, les actuacions de l'Administració tributària — amb coneixement formal de l'obligat tributari— dirigides al cobrament del deute, així com les actuacions del mateix obligat orientades al pagament o extinció del deute, interrompen la prescripció. Si s'ha acordat una mesura cautelar per l'òrgan jurisdiccional i aquesta es comunica a l'Administració, la prescripció queda interrompuda mentre la mesura estigui vigent.

D'acord amb aquesta doctrina, la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació de l'Ajuntament d'Arganda del Rey contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid de 22 de setembre de 2023, que casa i anul·la.

7. [Sentència 366/2026](#), de 24 de març, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'acorda que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, per la qual s'acorda que podran eximir-se de **responsabilitats les entitats locals competents en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals** quan realitzin abocaments que incompleixin la normativa vigent, sempre que la no realització d'aquests abocaments pugui comprometre greument la salut de les persones. Així mateix, reconeix que la competència per a l'execució de les obres hidràuliques que resultin imprescindibles o necessàries per a l'evacuació d'aigües residuals correspon a l'Administració autonòmica.

La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per majoria acorda que no procedeix el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència de 23 de febrer de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia i fixa la doctrina atenent que la competència per a l'execució de les obres necessàries i imprescindibles per a l'evacuació d'aigües residuals correspon a l'Administració autonòmica (Junta d'Andalusia), en el supòsit que aquesta no compleixi amb la seva obligació, les entitats locals queden exemptes de responsabilitat en cas de realitzar abocaments d'aigües residuals que incompleixin la normativa vigent, sempre que la no realització d'aquests abocaments pugui comprometre greument la salut de les persones.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Confederació Hidrogràfica del Guadalquivir, mitjançant resolució de 19 de febrer de 2021, va acordar sancionar l'Ajuntament d'Alfacar i el Consorci per al Desenvolupament de la Vega Sierra Elvira amb una multa de 25.980 euros per haver realitzat abocaments d'aigües residuals procedents del col·lector municipal al llit del riu Atrás, atès que mancaven de la preceptiva autorització per a la realització d'aquests abocaments, així com a indemnitzar en la quantitat de 7.794 euros pels danys i perjudicis causats al domini públic hidràulic, i a requerir-los perquè en el termini d'un mes sol·licitessin la corresponent autorització, en considerar-los autors d'una infracció menys greu tipificada en el text refós de la Llei d'aigües.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Davant d'aquesta resolució, els interessats van interposar recurs de reposició, que va ser estimat parcialment.
- Contra aquesta resolució i la del recurs de reposició, la representació processal de l'Ajuntament d'Atrás i del citat consorci van interposar recurs contenciós administratiu, que va ser estimat per sentència de 23 de febrer de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.
- Davant d'aquesta sentència estimatòria, l'Advocacia de l'Estat, en nom i representació de la Confederació Hidrogràfica del Guadalquivir, va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (Secció d'Admissió) de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 21 de març de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si l'incompliment de les obligacions de l'Administració autonòmica en matèria d'execució d'obres hidràuliques eximeix de culpabilitat o de responsabilitat les entitats locals competents en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals, en la realització d'abocaments que incompleixin la normativa vigent, des del punt de vista del dret administratiu sancionador, tot això tenint present la STS de 29 de juliol de 2021 (recurs de cassació 223/2020)».
- Fixar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 116.3 f) en relació amb l'article 100 del Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'aigües, en relació amb l'article 245 del Reial decret 864/1986, d'11 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament del domini públic hidràulic; tot això en relació amb l'article 25.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local i l'article 28 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic

La sentència, després d'analitzar detalladament la STS de 29 de juliol de 2021 i reconèixer les competències de l'Administració autonòmica per a l'aprovació i execució de les obres hidràuliques, i constatar que en aquest cas no s'havien executat malgrat els requeriments de l'Ajuntament d'Atrás, resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en el sentit següent:

«L'incompliment de les obligacions imposades a l'Administració autonòmica en matèria d'execució d'obres hidràuliques que resultin imprescindibles o necessàries per a l'evacuació d'aigües residuals eximeix les entitats locals competents en matèria d'evacuació i tractament d'aigües residuals quan realitzin abocaments que incompleixin la normativa vigent, sempre que la no realització d'aquests abocaments pugui comprometre greument la salut de les persones».

Basant-se en això, la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem fixa la doctrina en el sentit establert en la resolució de la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada i declara que no procedeix el citat recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Advocacia de l'Estat contra la sentència de 23 de febrer de 2024 dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia.

Com s'ha indicat anteriorment, aquesta sentència no va ser adoptada per unanimitat, sinó per majoria, ja que va formular vot particular el magistrat José Luis Quesada Varea.

8. [Sentència 372/2026](#), de 25 de març, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Desestimació del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el dret d'**indemnització en cas de pròrroques dels contractes —i de modificacions de projectes— per causes imputables a l'Administració contractant.**

La Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de la mercantil COMSA, SA contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional de 26 de gener de 2023, en el sentit de ratificar la doctrina de la Sala conforme a la qual la procedència de les indemnitzacions al contractista pels danys i perjudicis causats per les pròrroques o per les modificacions dels contractes ha de ser necessàriament casuística, atenent les circumstàncies que concorren en cada cas, sense que hi hagi automatisme en el sentit d'entendre que tota pròrroga o modificació del projecte comporta sempre indemnització, ni que l'acceptació de la

pròrroga d'un contracte o la modificació del projecte per part del contractista sense formular reserves o objeccions equivalgui a la renúncia al dret a reclamar, ja que la indemnització pels danys i perjudicis causats és compatible amb l'acceptació de les pròrrogues o modificacions del projecte sense reserva d'indemnització.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La mercantil COMSA S.A. va ser adjudicatària i contractista de l'execució de les obres de construcció de la línia d'alta velocitat Madrid-Galícia, en el tram túnel de Canda-Vilavella. El termini d'execució era de 26 mesos i hi va haver vuit pròrrogues del contracte per diverses causes, de manera que el temps d'execució es va allargar notablement. El contractista no es va oposar a cap pròrroga, però a partir de la tercera va manifestar expressament que es reservava el dret a reclamar indemnització pels danys i perjudicis derivats de les pròrrogues.
- La mercantil COMSA S.A. va presentar sol·licitud d'indemnització pels danys i perjudicis soferts, ja que com a conseqüència de les successives pròrrogues s'havia incrementat l'execució de les obres.
- Un cop conclòs el contracte, mitjançant resolucions de la Presidència d'ADIF de 22 de setembre de 2017 i 15 d'octubre de 2018 es va declarar l'abonament de la despesa i es va aprovar la certificació final de les obres. Aquestes resolucions van guardar silenci davant la sol·licitud del contractista de ser indemnitzat per l'increment que, com a conseqüència de les pròrrogues, afirmava haver sofert.
- Davant la desestimació per silenci de la sol·licitud d'indemnització per l'increment del preu de les obres a causa de les vuit pròrrogues, la representació processal de COMSA S.A. va interposar recurs contenciós administratiu, que va ser substanciat pel Jutjat Central Contenciós Administratiu número 10 de l'Audiència Nacional, que mitjançant sentència de 19 d'octubre de 2020 va considerar que les dues primeres pròrrogues havien estat consentides pel contractista i, per tant, no eren indemnitzables. Pel que fa a les sis pròrrogues següents, va considerar imputables a ADIF les tres últimes, fixant el retard indemnitzable en quatre mesos i vint-i-sis dies.
- Respecte d'aquest retard, la sentència va reconèixer el dret del contractista a ser indemnitzat per l'increment dels costos indirectes calculats segons la fórmula establerta en la demanda, però va rebutjar el dret a ser indemnitzat per les despeses generals, en considerar que el mètode de càlcul emprat era purament teòric i no acreditava la realitat del perjudici.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Davant aquesta sentència, tant el contractista com la representació processal de l'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries d'Alta Velocitat van interposar recurs d'apel·lació, i la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, mitjançant sentència de 26 de gener de 2023, va desestimar el recurs de COMSA S.A. i va estimar parcialment el recurs de l'Administrador.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de COMSA S.A. va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 12 de febrer de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que presenta interès cassacional consisteix a determinar:

«Si, en relació amb l'acceptació de les pròrroques contractuals en aquells supòsits en què l'acceptació simple d'una pròrroga va seguida de la formulació de reserves expressives amb ocasió de pròrroques posteriors, això impedeix o no el dret del contractista a reclamar danys i perjudicis en relació amb les pròrroques a les quals no es va oposar expressament».
 - Identificar com a normes jurídiques objecte d'interpretació l'article 23.2 en relació amb l'article 197.2 de la Llei 30/2007, de 30 d'octubre, de contractes del sector públic (actualment articles 29.2 i 195.2 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre), sense perjudici d'estendre's a altres normes si ho exigeix el debat (article 90.4 de la LJCA).

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts i la jurisprudència de la mateixa Sala, estableix:

- D'una banda, que cal distingir entre pròrroga i modificació contractual, ja que no són figures jurídiques equivalents:
 - La pròrroga només afecta l'element temporal i manté les condicions del contracte.

- La modificació implica canvis en els elements substantius del contracte, tot i que pot incorporar una ampliació del termini.
- D'altra banda, resol la qüestió cassacional en el sentit següent:

«La procedència de la indemnització al contractista pels danys i perjudicis ocasionats per les pròrrogues o pels modificats del contracte ha de ser necessàriament casuística, atenent les circumstàncies de cada cas, sense que hi hagi automatisme en el sentit d'entendre que tota pròrroga o modificació comporta sempre indemnització, ni que l'acceptació de la pròrroga o del modificat sense objeccions equivalgui a la renúncia al dret a reclamar, ja que la indemnització és compatible amb l'acceptació sense reserva».

Per tot això, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu interposat per la representació processal de COMSA S.A. contra la sentència dictada per la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional de 26 de gener de 2023.

9. Interlocutòria de 15 d'abril de 2026, de la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual s'acorda la **inadmissió a tràmit del recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència** interposat per la representació processal i jurídica de l'Ajuntament de Madrid contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va anul·lar determinats articles de l'**Ordenança municipal 10/2021, de 13 de setembre, relativa a la delimitació i règim de funcionament de les zones de baixes emissions.**

La sentència recorreguda en cassació, dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, va acordar anul·lar determinats articles de l'esmentada ordenança municipal pels quals es definia l'àmbit de les zones de baixes emissions d'especial protecció (Districte Centre i plaça El·líptica)

Davant aquesta sentència, la representació processal i jurídica de l'Ajuntament de Madrid va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem, d'acord amb l'article 88.3.c) de la LJCA, recurs que, en principi, hauria d'haver estat admès en considerar-se que presentava interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, atès que la sentència recorreguda havia declarat la nul·litat parcial de determinats preceptes d'una disposició de caràcter general, en entendre que mancava una memòria justificativa i una anàlisi exhaustiva de les raons per les quals es produïa la delimitació d'aquestes zones de baixes emissions.

Àrea de Presidència
Secretaria General

No obstant això, la Secció Primera (d'Admissió) de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va acordar la inadmissió a tràmit del recurs, amb la qual cosa queda confirmada la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en considerar que la doctrina consolidada estableix que, per admetre un recurs de cassació, no és suficient que s'anul·li una disposició general, sinó que és necessari que existeixi una justificació addicional que acrediti per què, en el cas concret, concorre un interès cassacional objectiu que exigeixi un pronunciament del Tribunal Suprem, circumstància que no es dona en aquest supòsit.

La interlocutòria d'inadmissió a tràmit és ferma i contra aquesta no es pot interposar cap tipus de recurs.